

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 471/2018-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. marca 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej, zo sudcu Mojmíra Mamojku a sudcu Miroslava Duriša v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou Mgr. Vandou Durbákovou, advokátska kancelária, Krivá 23, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 304/2014 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 304/2014 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Okresný súd Trnava je p o v i n n ý uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 325,42 € (slovom tristodvadsaťpäť eur a štyridsaťdva centov) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. Vandy Durbákovej, Krivá 23, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 471/2018 zo 4. decembra 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 304/2014 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 29. decembra 2014 podal na okresnom súde žalobu, ktorou sa domáha ochrany svojho práva na ochranu pred diskrimináciou v prístupe k zamestnaniu podľa § 9 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v platnom znení (ďalej len „antidiskriminačný zákon“). Podľa jeho tvrdenia okresný súd nariadil prvé pojednávanie vo veci až po takmer štyroch

rokoch od podania žaloby, pričom napadnuté konanie nie je dosiaľ právoplatne skončené. Sťažovateľ ďalej uviedol, že nečinnosťou okresného súdu je dĺžka napadnutého konania vzhľadom na predmet konania neakceptovateľná a nemožno ju považovať za primeranú.

3. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví, že jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 304/2014 porušené boli. Súčasne sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € a úhrady trov konania.

4. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie a výzvou ústavného súdu na vyjadrenie sa k tejto sťažnosti okresný súd zaujal svoje stanovisko podaním sp. zn.1 SprV/910/2018 z 24. januára 2019. Po uvedení úkonov súdu v ich chronologickom poradí predseda okresného súdu konštatoval, že „... *súd vo veci konal v rámci svojich možností priebežne, s vynaložením úsilia o skončenie veci - vzhľadom ku skutočnosti, že Okresný súd Trnava je dlhodobo personálne nedostatočne obsadený (na čo jednotliví sudcovia pravidelne upozorňujú), naviac v priebehu konania bolo potrebné viackrát pristúpiť z objektívnych príčin (praceneschopnosť sudkyne, odchod sudkyne z Okresného súdu Trnava) k prerozdeleniu spisu, sa môže zdať doba medzi vykonávaním jednotlivých úkonov dlhá, čo však nie je možné pripísať na vrub konajúceho súdu; dĺžka konania je teda spôsobená objektívnym stavom...*

... Sťažnosť nepovažujem za dôvodnú, nezistil som prieťahy v konaní ktoré by boli spôsobené sudcom alebo pracovníkom tunajšieho súdu...“.

Predseda okresného súdu zároveň vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednania sťažnosti.

5. K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ prostredníctvom právnej zástupkyne nezaujal stanovisko a v stanovenej lehote ústavnému súdu neoznámil, či trvá na konaní verejného ústneho pojednania, hoci mu výzva ústavného súdu (č. k. III. ÚS 471/2018-15 z 30. januára 2019, pozn.) bola 4. februára 2019 riadne doručená. V zmysle § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých

zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) účinného od 1. marca 2019 v spojení s § 157 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) mohol preto ústavný súd dôvodne predpokladať, že nemá námietky.

6. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ktorý sa pri zachovaní právnych účinkov úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, použije aj na konania začaté do 28. februára 2019 (§ 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde), upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

7. V súlade s čl. II bod 2 písm. a) Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 v období od 17. februára 2019 do prijatia nového rozvrhu práce pri predkladaní veci do senátu Janou Baricovou (sudkyňa spravodajkyňa) pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Miroslav Duriš a Mojmír Mamojka. Vzhľadom na uvedené senát ústavného súdu rozhodol vo veci ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] v zložení tak, ako je to uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

8. Z obsahu sťažnosti a predloženého spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 14 C 304/2014 ústavný súd zistil tieto podstatné skutočnosti o priebehu napadnutého konania:

- 29. decembra 2014 sťažovateľ ako žalobca podal na okresnom súde žalobu podľa antidiskriminačného zákona súčasne s návrhom na oslobodenie od súdnych poplatkov,

- 27. marca 2015 okresný súd pre neúplnosť návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov vyzval žalobcu na doplnenie dokladov (doklady okresnému súdu doručené 18. mája 2015, pozn.),

- 29. októbra 2015 okresný súd požiadal žalobcu o ďalšie doplnenie dokladov potrebných k rozhodnutiu o návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku (doklady okresnému súdu doručované 25. novembra 2015 a 15. decembra 2015),

- 9. decembra 2016 bol v zmysle Dodatku k Rozvrhu práce okresného súdu spis pridelený sudkyňi Mgr. Lucii Mizerovej z dôvodu práceneschopnosti pôvodnej zákonnej sudkyne,

- 25. apríla 2017 bol spis Dodatkom k Rozvrhu práce okresného súdu pre rok 2017 pridelený sudkyňi JUDr. Evelyn Csémyovej,

- 23. mája 2017 bolo uznesením č. k. 14 C 304/2014-69 rozhodnuté o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného v dôsledku zániku pôvodne žalovaného zlúčením s inou spoločnosťou,

- 23. mája 2017 bolo vydané uznesenie č. k. 14 C 304/2014-70 o priznaní oslobodenia od súdneho poplatku žalobcovi,

- 21. septembra 2017 bol súdny spis vrátený pôvodnej zákonnej sudkyňi Mgr. Andrei Tomašovičovej po ukončení jej práceneschopnosti,

- 9. novembra 2017 bol doručený súdu návrh na zmenu žaloby a čiastočné späťvzatie žaloby,

- 10. mája 2018 okresný súd uznesením č. k. 14 C 304/2014-93 čiastočne konanie zastavil a pripustil zmenu žaloby v zmysle návrhu žalobcu,

- 18. septembra 2018 bolo riadne nariadené pojednávanie odročené na účel doplnenia dokazovania (overenie tvrdenia žalobcu, že na majetok žalovaného bol vyhlásený konkurz, pozn.),

- 21. novembra 2018 žalobca oznámil okresnému súdu, že na podanej žalobe trvá,

- 22. novembra 2018 okresný súd nariadené pojednávania odročil na účel zistenia stavu konkurzného konania na strane žalovaného (sp. zn. 28 K 6/2018),

- 2. januára 2019 bol vykonaný záznam v súdnom spise o stave konkurzného konania na strane žalovaného (sp. zn. 28 K 6/2018), z ktorého vyplýva, že aktuálne prebieha speňažovanie majetku žalovaného.

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práva alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom stanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

11. Sťažovateľ zároveň namietal aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

13. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 dohovoru, pozn.) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

14. Pokiaľ ústavný súd v ďalšom texte poukazuje na Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), ide o platné znenie do 1. júla 2016.

15. Základnou povinnosťou súdu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

16. Táto povinnosť súdu vyplývala z § 6 OSP, ktorý súdom prikazoval, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, v zmysle ktorej len čo sa konanie začalo, postupoval v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

17. Povinnosť súdu a sudcu konať bez prieťahov podľa právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016 je *expressis verbis* zakotvená ako základný princíp civilného sporového konania v čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

19. Čo sa týka hodnotenia právnej a skutkovej zložitosti napadnutého konania, ústavný súd konštatuje, že aj keď rozhodovanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania netvorí bežnú agendu všeobecných súdov, nemožno považovať predmet napadnutého konania za skutočnosť, ktorá by vykazovala črty mimoriadnej

zložitosti, zakladajúcej dôvod na výrazné predĺženie napadnutého konania. Samotná skutková zložitosť veci by mohla byť ústavným súdom potenciálne konštatovaná vzhľadom na predmet sporu (kde sa črtá náročné dokazovanie najmä výsluchom strán sporu a svedkov), avšak v samotnom priebehu napadnutého konania k nariadeniu pojednávania s relevantným dokazovaním zo strany okresného súdu ani nedošlo.

20. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prietáhoch konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V danom prípade sťažovateľ svojím správaním v napadnutom konaní pred okresným súdom neovplyvnil podstatnejším spôsobom jeho dĺžku tak, aby jej bolo možné pričítať podiel na stave, v akom sa vec nachádzala v čase podania sťažnosti ústavnému súdu. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ v napadnutom konaní vystupoval aktívne aj formou opakovaných podaní adresovaných predsedovi okresného súdu, ktorými žiadal o nariadenie pojednávania a upozorňoval na prietahy v konaní (žiadosť o nariadenie pojednávania z júna 2016, sťažnosť predsedovi súdu na prietahy v konaní z roku 2017, pozn.).

21. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

22. Okresný súd v napadnutom konaní po podaní žaloby obmedzil svoju aktivitu na vykonávanie procesných úkonov vedúcich k získaniu podkladov pre rozhodnutie o oslobodení od súdnych poplatkov žalobcu a následne k rozhodnutiam vyvolaných procesným nástupníctvom na strane žalovaného, avšak táto činnosť okresného súdu nijakým spôsobom nesmerovala k meritórnemu rozhodnutiu vo veci. Predseda okresného súdu vo vyjadrení sp. zn. 1 Spr V/910/2018 z 24. januára 2019 ďalej uviedol, že „... *súd vo veci konal v rámci svojich možností priebežne, s vynaložením úsilia o skončenie veci - vzhľadom ku skutočnosti, že Okresný súd Trnava je dlhodobo personálne nedostatočne obsadený (na čo jednotliví sudcovia pravidelne upozorňujú)...*“.

22.1 K uvedenej obrane okresného súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že personálne problémy justičného systému nezabavujú štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Námietka personálnych komplikácií nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil.

23. Ústavný súd konštatuje, že nečinnosťou okresného súdu (prvé pojednávanie sa uskutočnilo po 3 rokoch a 8 mesiacoch od podania žaloby, pozn.) je napadnuté konanie v štádiu, keď muselo byť prerušené v dôsledku prebiehajúceho konkurzného konania na majetok žalovaného, t. j. úpadcu (konkurz na majetok žalovaného bol vyhlásený 7. augusta 2018, sp. zn. 28 K 6/2018, pozn.).

23.1 Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) „... ak tento zákon neustanovuje inak, vyhlásením konkurzu sa prerušujú všetky súdne a iné konania, ktoré sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu patriaceho úpadcovi. Lehoty v týchto konaniach ustanovené alebo určené počas prerušenia týchto konaní neplynú...“.

23.2. Podľa § 47 ods. 3 a 4 zákona o konkurze a reštrukturalizácii „... v konaniach prerušených podľa odseku 1 možno pokračovať na návrh správcu; správca sa podaním návrhu na pokračovanie v konaní stáva účastníkom konania namiesto úpadcu...“. Účinky prerušenia konania nastávajú momentom vyhlásenia konkurzu, priamo zo zákona, nie je naň potrebné žiadne procesné rozhodnutie súdu, ktorý vedie konanie, vyhlásenie konkurzu sa súdom, ktoré vedú uvedené konania, konkurzným súdom neoznamuje a súd, ktorý vedie konanie, je povinný prihliadať na prerušenie konania z úradnej povinnosti.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k názoru, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 304/2014 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

25. Podľa § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

26. Napriek tomu, že sťažovateľ o prikázanie okresnému súdu konať vo veci nežiadal a konanie je zo zákona prerušené, dáva ústavný súd okresnému súdu do pozornosti, aby v ďalšom pokračovaní konania v súlade s § 470 ods. 1 CSP postupoval striktne podľa § 307 až § 314 CSP, a to aj s využitím prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany a koncentrácie konania (§ 149 až § 153 CSP), tam, kde to povaha antidiskriminačného sporu pripúšťa (§ 315 CSP).

IV.

27. V zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy a § 133 ods. 3 písm. e) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie, ak o to požiadal.

28. Podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné práva a slobody sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

29. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 4 000 € z dôvodov, ako je neprimeraná dlhá doba konania a charakter spôsobených prieťahov, ktoré vznikli nekonaním okresného súdu. Zdôraznil aj tú skutočnosť, že v napadnutom konaní sa „... domáha ochrany pred diskriminačným konaním, preto je namieste, aby mu bola poskytnutá ochrana jeho práv v čase primeranom a bez zbytočných prieťahov...“.

30. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje

nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušenia základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, avšak suma požadovaná sťažovateľom nie je primeraná okolnostiam prípadu. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

31. S prihliadnutím na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 14 C 304/2014 a vzhľadom na špecifickú povahu sporu ústavný súd považoval priznanie sumy 2 000 € za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

V.

32. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia v konaní vedenom ústavným súdom advokátkou Mgr. Vandou Durbákovou. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

33. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2017, ktorá bola 921 €.

34. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade § 11 ods. 3 a § 13 a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2018 (2x 153,50 €) spolu s režijným paušálom (2x 9,21 €) predstavuje sumu trov konania celkom 325,42 €.

35. Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu.

36. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2019